

казази " . . . Гобровската чета излѣзе ялова: черкезцитѣ я разбиха още въ първия день, та че хванаха живѣ и самия ъ войвода Дюстабановѣ. Мизиецѣтъ почувствува срама: „габровска работа“, каза и приказката му се понесе по всички български земи.

Мизиецѣтъ не е много приказливѣ и си подбира думитѣ,—говори отсѣчено и малко тросното; пѣсентѣта му е тжжна, но е разлѣта, а не сухѣ речитативѣ, както у тракиецѣ отѣ брѣговетѣ на Марица.

3) Тракийцитѣ сж прѣливане на мизийци въ рупци. Тѣ сж прѣкарѣли голѣми патила. Отѣ честитѣ войни въ срѣднитѣ вѣкове долинѣта на Марика и частѣ отѣ долинѣта на Тунжа сж били съвсѣмѣ обезлюдени. Послѣ пуститѣ, но плодородни брѣгове на тѣзи рѣки сж били заграбени отѣ бегове и дрѣвѣрнати на чифлици. Работници за тѣзи чифлици сж били докарвани изѣ планинитѣ отѣ сѣверѣ и югѣ. Тия работници сж заселвали тракийски, селца плодили се и съ врѣме сж, закупвали работната земя меритѣ и горитѣ.

Коравѣ и зълѣ „печенегѣ“ покрива днесѣ съ черната си носия черното тракийско поле—българската житница. Той, загорецѣтъ, и самѣ е черенѣ: не е трудно да се прослѣди примѣсѣ въ крѣвѣта му отѣ първитѣ турски чифлигари—циганитѣ, отѣ които и днесѣ има цѣли махли по градове и села въ Тракия. Това особено се чувствува въ чертѣта Чирпанѣ

Търново-Сейменѣ. Тукѣ ѣ езикѣтъ не е чистѣ—употрѣбѣватѣ се множество турски думи (прѣдимно въ Хасковско).

4) Македонецѣтъ въ общи черти е планинецѣ и като такѣвъ принуденѣ е да странствува за прѣхрана; той е спекулативенѣ, дори въ пазарния шумѣ немалко „шмекерѣ“. Но той, като южанинѣ, а още и съ твѣрдѣ крѣстосана крѣвѣ, проявява изненади и странности, та не може да сесчете за сигуренѣ спекулантѣ. Македонитѣ не е религиозно затворенѣ и оформенѣ като еврейна, не е лукаво флегматиченѣ и подложенѣ, като ерменецѣ и досущѣ нѣма рафинитетѣ на гърка. Наопаки, той е неспокоенѣ, по-скоро се нахвѣрля, отколкото да е разсѣдливо прѣдприемчивѣ.

Слѣпо вѣрватѣ, че тѣ сж солѣта на българизма: всички други за тѣхѣ сж „шопи“ . . . Вий не можете ги разубѣди, че едни отѣ тѣхѣ (прилѣпци и рѣсенци) сж прѣпкѣви подражатели на евреи и цинцари, а други (Охридѣни)—че култивиратѣ грѣтцки похвати и маниери. Въ това си възторжено (южанско) самомнѣние тѣ могатѣ по скоро да бждатѣ надминати дори отѣ бавнитѣ, но правдѣви и разсѣдливи българи въ Битолско. А достолѣпенѣ националенѣ образѣ и култѣ иматѣ щипѣни и велешѣни. Тукѣ ще срѣщнете стабилни умѣ, амбиция и честѣ (гражданска и търговска), каквито има само по чертѣта Пловдивѣ—Русе. Тѣзи два македонски града даватѣ хора и на фи-